

1. Van wie is die motor?

Een felgekleurde *tangara* wipt een takje hoger in de grote *avocado*boom. De boom laat zijn schaduw over de geopende ramen van de klas vallen. Het beestje is al de hele morgen druk in de weer.

Juan Julio kan het niet laten steeds naar hem te kijken. Als er tussen de blaadjes door wat zonlicht op de vogel valt, glanzen de veertjes alsof er een laagje olie overheen ligt. Zo mooi! Ooit wil hij die kleuren vangen. Hij heeft het al vaak geprobeerd, maar met potloden lukt het niet. Maar later ... later als hij geld genoeg heeft om olieverf te kopen ... Dan wil hij alle kleuren hebben die er bestaan en gaat hij net zolang mengen en proberen totdat de tinten precies zo mooi zijn als in het echt. En als het dan nog niet lukt? Dan koopt hij een foto toestel en gaat hij vogels vangen met zijn lens. Hij weet al een paar heel mooie plekjes waar hij zich kan verstoppen om de vogels ongestoord te bekijken. Aan de kust staat een half in elkaar gestorte hut. Als hij daar zit, komen de flamingo's zo dichtbij dat hij het kleinste veertje kan zien. En verder landinwaarts, waar de begroeiing dicht er is, weet hij ...

Pats! Er kletst een boek vlak voor zijn neus op tafel. JJ schiet overeind.

'Zo Juan Julio Linares, jij was met je gedachten niet in deze klas.' De juf staat in het pad, twee banken voor

hem, haar armen over elkaar. Ze is een van de weinigen die hem wel bij zijn volledige naam noemt. Zoals zo veel kinderen in zijn klas heeft hij een dubbele naam. Bij de meesten wordt alleen de eerste naam gebruikt. Maar omdat er al een Jean Paul en een Jean Luc in de klas zijn, werkte dat niet. Zijn vriend Victor begon Juan Julio daarom JJ te noemen. En nu noemt vrijwel iedereen hem zo.

‘Uh ... nee juf.’

Gelukkig heeft hij vandaag juf Ramirez en niet de strenge meester Lopez. De schrik zakt weg uit zijn lijf.

‘Nu ben ik toch wel benieuwd waar je dan wel was.’ Ze doet een stap naar voren. ‘Je keek er heel tevreden bij.’

‘Dat was ik ook, juf.’ JJ wijst naar buiten. ‘Moet u zien, daar in de avocadoboom.’

Niet alleen de juf, maar ook alle kinderen draaien hun hoofd en kijken in de richting van zijn vinger.

‘Nee hoger, u moet hoger kijken. Ja daar, rechts van de stam, bij de bloemen.’

JJ komt half overeind in zijn bank en probeert zo goed mogelijk aan te wijzen wat hij bedoelt.

‘Ik zie kolibries’, zegt juf Ramirez.

‘Ja, ja die zijn er. Die zijn ook mooi. Maar er is ook een tanga-ra! Die met dat knalblauwe buikje.’

‘Inderdaad, nu zie ik hem ook ja.’

‘Ik denk dat ze een plekje zoekt om te broeden’, zegt JJ.

‘Ze?’

‘Ja juf, kijk maar, het is een vrouwtje. Want mannetjes hebben ...’

De juf kijkt JJ aan en legt hem met een kort gebaar het zwijgen op. ‘Die vogels zijn prachtig, Juan Julio, maar ze helpen je niet met je rekenwerk.’

Als hij hard ja knikt, valt een donkere krul voor zijn voorhoofd.

‘Wel?’ De juf trekt haar wenkbrauwen op. ‘Hoe dan?’

In de klas klinkt gegniffel.

‘Als ik een groep parkieten zie neerstrijken en ik wil weten hoeveel het er zijn, dan tel ik er eerst tien en daarna tel ik groepjes die ongeveer net zo groot zijn. Als ik dan bijvoorbeeld 26 groepjes heb geteld, dan weet ik dat het er meer dan 250 zijn!’

‘Aha.’ De juf ziet dat JJ nog wel meer te vertellen heeft, maar ze maakt hem opnieuw met een handgebaar duidelijk dat hij moet stoppen met praten. ‘Jij draait het om, Juan Julio. De vogels helpen jou niet met je rekenwerk, het rekenwerk helpt jou bij het vogels tellen!’ Ze pakt het boek dat ze op zijn tafel gooide op, draait zich om en gaat weer voor de klas staan.

‘Het is wel een mooi voorbeeld, jongens en meisjes. Sommen lijken soms saai of juist moeilijk, maar rekenen kun je op allerlei manieren gebruiken.’ Even kijkt ze streng in de richting van JJ. ‘Goed opletten dus!’

De klas wordt stil en iedereen buigt zich weer over het rekenboek.

Ook JJ kijkt waar ze gebleven zijn, vast van plan om voorlopig niet meer naar de tangara te kijken.

Op de bank achter hem klinkt een stem, zo zacht, dat alleen de kinderen dichtbij het horen kunnen.

‘Je ziet ze echt vliegen, JJ Linares!’

JJ beweegt zich niet. Hij hoeft niet om te kijken om te weten dat het Pablo is, wéér Pablo, áltijd Pablo. Pablo die het liefst hard aan een tak schudt als hij er een vogelnestje ontdekt, die met pijltjes vogels probeert te raken en die felgroene kikkers vangt om ze vervolgens op te blazen. Te vaak heeft JJ het met hem aan de stok gehad. Negeer hem, heeft vader gezegd. Alsof dat zo makkelijk is ...

Hij dwingt zichzelf om niet te reageren. Opeens voelt hij hoe warm het in het lokaal is. Hoe dicht de kinderen op elkaar zitten en hoe benauwd de lucht is. Zweet prikt op zijn hoofd en onder de witte blouse van zijn schooluniform. Wat zou hij graag tussen de *mangroves* door naar het water banjeren! Vorige week is hij er met Victor en Valeria geweest en hebben ze er een luidruchtige papagaaienfamilie gespot.

Hij kijkt opzij, naar Victor, die aan de andere kant van het pad zit. Victor rolt met zijn ogen en vertrekt zijn gezicht in zo’n rare grijns, dat JJ moeite moet doen om een lach te onderdrukken.

De rest van de rekenles lukt het hem aardig om op te letten. Het laatste uur van de dag kost hem dat zelfs geen enkele

moeite. Juf Ramirez laat een wereldkaart zien. JJ weet dat ze dit uur biologie zullen krijgen, zijn lievelingsvak, en hij is heel benieuwd waarover ze zal gaan vertellen. Zo'n kaart lijkt hem namelijk beter bij een aardrijkskundeles passen. 'Waar denken jullie aan als ik zeg: oceaan?' begint de juf. Vingers gaan omhoog.

'Bultruggen', zegt Valeria meteen.

JJ glimlacht. Valeria is net zo gek op vissen als hij op vogels. Als ze maar even de kans krijgt, gaat ze met Victor en hem snorkelen.

'Koraaleilanden', zegt een ander.

'Tonijnen', zegt Ronaldo.

Ook JJ steekt zijn vinger op.

'Vliegende vissen', klinkt het heel zachtjes achter zijn rug. Een bos vliegt naar JJ's wangen. Dat snertjoch! Langzaam zakt zijn vinger naar beneden.

Juf Ramirez kijkt naar de andere kant van de klas en geeft nog een paar kinderen een beurt. Ze luistert en ze knikt. 'Jullie hebben allemaal gelijk. Toch wil ik het nu over iets anders hebben. Iets veel minder moois dan wat jullie noemen en iets waarover ik liever geen les zou geven.'

Alle vingers gaan nu naar beneden en het wordt stil.

JJ steunt zijn hoofd met zijn handen en luistert hoe juf vertelt over de golfstromen en over de enorme hoeveelheden plastic die ophopen tot eilanden in de oceanen. Sommige zijn zo groot als Colombia! Dit is allemaal plasticafval dat door mensen werd weggegooid. Met het water wordt het

meegesleurd vanuit riolen, vanuit beken en rivieren, om uiteindelijk in de zee terecht te komen.

Nu schiet de vinger van JJ weer omhoog.

Juf Ramirez knikt in zijn richting.

‘Hierover heeft mijn vader pas geschreven. Het plastic geeft ook problemen in de havens, het blijft achter de wortels van de mangroves hangen en de dieren raken erin verstrikt of ze eten het op.’

‘Klopt, Juan Julio, over dat laatste wil ik het nog hebben. Als het plastic lang in het water ligt, breekt het af tot minuscule kleine deeltjes. Zo ontstaan microplastics. Deze kleine deeltjes worden door vissen en andere zeedieren aangezien voor voedsel en opgegeten. Zo komen ze in de voedselketen terecht en uiteindelijk eten ook wij ze.’

JJ zit op het puntje van zijn stoel en denkt zelfs niet meer aan de tangara.

Als de bel gaat en iedereen zijn spullen pakt, houdt juf Ramirez de klas nog even tegen.

‘Morgen en overmorgen hebben jullie meester Lopez. Vergeten jullie niet je opstel in te leveren?’

JJ loopt een paar meter achter Victor en Valeria. Ze wonen bij hem in de straat en ze zijn broer en zus. Niet alleen dat, ze zijn ook tweelingen. Als je Valeria ziet, zie je Victor, en als je hen samen ziet, zijn ze meestal aan het kibbelen. Ook nu foetert Victor op zijn zus.

‘Je had die bal best kunnen houden!’

‘Ik heb er toevallig drie wél tegengehouden!’ sputtert Valeria tegen, ‘en jij hebt niet één keer gescoord!’

JJ grinnikt. Altijd zijn ze samen en toch vliegen ze elkaar om de zoveel tijd in de haren. Maar hij is er handig in geworden om hen uit elkaar te halen.

‘Hé, hebben jullie je opstel al af?’

Tegelijkertijd houden Victor en Valeria in en draaien ze zich om.

‘Bijna’, zegt Victor.

‘Ik ook’, zegt Valeria. ‘En jij?’

‘O, ik ben er wel aan begonnen, maar ...’

Met z’n drieën lopen ze verder. De weg klimt nu iets. Hier staan de in vrolijke kleuren geschilderde huizen verder bij elkaar vandaan. Aan de kant van de weg ritselt een grote hagedis weg tussen stenen en droog blad.

‘Maar?’ wil Victor weten. ‘Lukt het niet? Jij bent juist zo goed in verhalen vertellen en je vader heeft nog wel van schrijven zijn beroep gemaakt.’

JJ haalt zijn schouders op. ‘Ik vind het maar lastig. Eigenlijk zou ik over beide onderwerpen wel een opstel willen maken.’

‘Haha’, Victor geeft Valeria een por, ‘daar hebben wij geen last van.’

‘Nee’, grijnst Valeria, ‘we willen niet het risico lopen dat we ongeveer hetzelfde verhaal maken. We hebben dus gelooft wie Waar word je blij van? mocht hebben. Dat was Vic. Ik ben dus begonnen met Waar word je níét blij van?’

‘Handig’, vindt JJ.

Ze zijn nu bijna bij het huis van Victor en Valeria. 'Dan hoor ik morgenochtend wel waar jullie blij of niet blij van worden. Ik haal jullie op, oké?'

'Is goed!' klinkt het in tweevoud.

Victor duwt het knalgroene hekje bij hun huis open en langs de bloeiende cactussen lopen ze naar de veranda.

'Tot morgen!'

Met zijn gedachten bij het opstel loopt JJ verder de stijgende weg op. Een verhaal schrijven moet hem wel lukken. Hij wil tenslotte, net als vader, journalist worden. Opeens weet hij waarover hij wil gaan schrijven en hij gaat er thuis meteen aan beginnen!

Ineens staat hij stil. Voor hun frisgeel geverfde huis staat een motor. Even gaat zijn hart sneller kloppen. Papa? Hij is eraan gewend dat vader soms weken achter elkaar weg is, om dan onverwacht weer op te duiken. Na een paar dagen kan hij dan van het ene op het andere moment weer vertrekken. Soms gaat hij zelfs naar het buitenland, maar de laatste tijd werkt hij aan de westkust van Colombia, in de havenstad Buenaventura.

Het laatste stukje naar huis rent JJ. Maar dan ziet hij dat de motor veel zwaarder is dan die van vader. Het stuur is hoger en vanaf de benzinetank staart een akelige adelaarskop die erop geschilderd is hem met priemende ogen aan.

